

บทที่ 7

ภูมิภาคของญี่ปุ่น *

1. วัตถุประสงค์

- 1.1 เพื่อให้นักศึกษาสามารถสรุปลักษณะทางภูมิศาสตร์ของแหล่งภูมิภาคให้ได้
- 1.2 เพื่อให้นักศึกษาเปรียบเทียบระหว่างภูมิภาคต่างๆ และภูมิภาคก้าวหน้าของญี่ปุ่น

2. การแบ่งภูมิภาค

โดยทั่วไปญี่ปุ่นมีภูมิภาคต่างๆ ในลักษณะซึ่งกันและกัน ลักษณะภูมิภาคที่สำคัญที่สุด อาจลากจากอ่าวอิเชบันชายฝั่งแม่น้ำฟูกิไปยังอ่าววากاشะ (Wakasa) บนชายฝั่งทะเลญี่ปุ่น หากพิจารณาทางลักษณะภูมิประเทศากรจะพบแนวภูมิเข้าสูงปานกลางซึ่งมีช่องเขาเชิงเขาสาระ และเส้นทางคมนาคมสำคัญ เชื่อมท้องถิ่นเมืองใหญ่ ๆ ซึ่งทางตะวันออกและตะวันตกมีความแตกต่างกันด้านความหนาแน่นของประชากรชนบท เช่น ทางตะวันตกของออนซู และทางทิศใต้ เกาะ ความหนาแน่นของประชากรชนบทกว่า 300 คน/km² ในเมือง ท่อไปทางตะวันออกกว่า เฉลี่ย 100 คน/km² ความแตกต่างเหล่านี้ได้เห็นถึงการเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างช้า ๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของญี่ปุ่น และระยะเวลาระยะหนึ่งจะเก็บไว้ให้สันติฯ การที่อุณหภูมิต่ำและนิมิตภัยมากทำให้เพาะปลูกในดดูกหนาวไม่ได้ และเป็นอุปสรรคของการเจริญเติบโตของพืชบางอย่าง เช่น กันกอก ซึ่งสำคัญที่สุด ทั้งกรรมชนบททางตะวันตก ในค้านสถาปัตยกรรมการสร้างบ้านที่แตกต่างกันระหว่างตะวันออกกับตะวันตก ซึ่งเราเชิงสาระเป็นบริเวณที่เกิดการสู้รบสำคัญใน ก.ศ. 1600 ทางประวัติศาสตร์ ก็แบ่งประเทศออกเป็น 2 โซนใหญ่ ซึ่งในแต่ละโซนนั้นจะมีภูมิประเทศที่แตกต่างกัน ทางตะวันตกประกอบด้วยภูเขา หุบเขา และภูเขา มีการทั้งถันรากม้าทั้งแทบแรก ๆ ทางตะวันออกประกอบด้วยภูเขา หุบเขา หินโ aztic และภูเขา ที่มีการทั้งถันรากม้าทั้งแทบแรก ๆ ทางตะวันออกมีภูมิประเทศที่หลากหลาย ไม่ใช่แค่ภูเขา หุบเขา หินโ aztic และภูเขา ที่มีการทั้งถันรากม้าทั้งแทบแรก ๆ

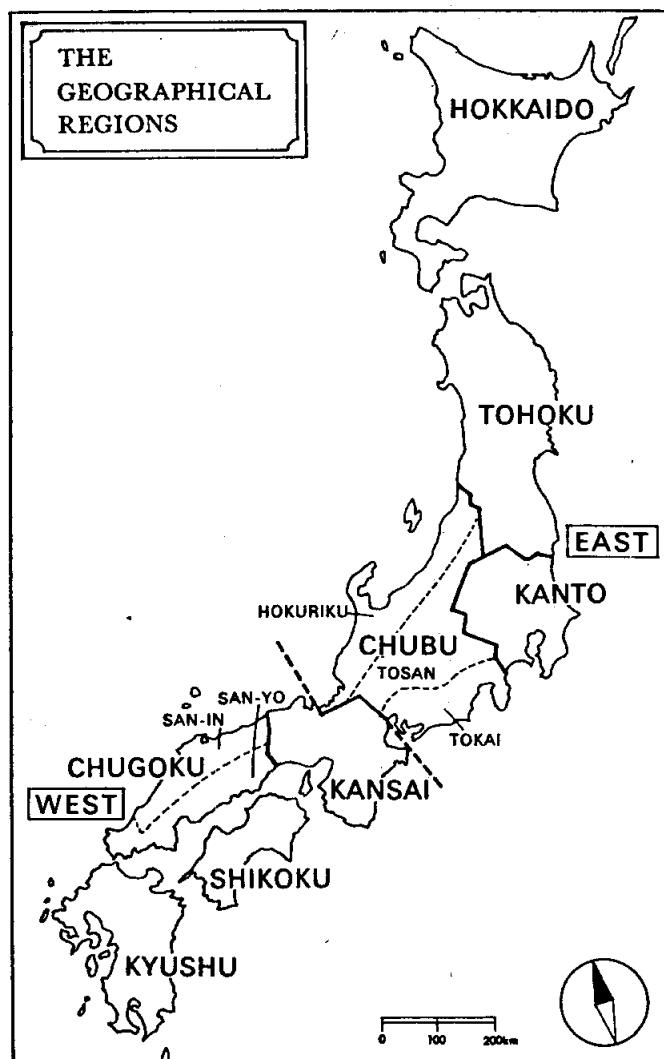
* Pezeu-Massabuaau, 1978:202-222 และตารางละเอียดเพิ่มเติมใน Noh and Gordon, 1974:15-112.

นอกจากนี้เรารายจากลักษณะผ่านช่องเข้าเชิงสาธารณะ แบ่งโขนกอนในและโขนกอนนอก ซึ่งแยกทางกันสิ่งแวดล้อมธรรมชาติและประชากร โขนกอนนอกประกอบด้วยชาวบ้าน แบ่งพิกและจะเลอินแลนด์จากอ่าวไทยเกี่ยวไปยังช่องแม่น้ำโนนเซคี ประชากรส่วนใหญ่รวมกันอยู่บริเวณนี้โดยมีการย้ายถิ่นเข้ามาให้จำนวนประชากรสูงขึ้นเรื่อยๆ ติดแกนชายฝั่งประกอบด้วยที่ราบเป็นระยะ และมีหัวน้ำสูงจากคลองพานะ เลอินแลนด์ไปถึงนาโภยะ ชีซูโอะตะ และศรีโค้ก เป็นทางหลวงธรรมชาติสู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งผู้บุกเบิกใช้เดินทางสำรวจหา金แร่ในเมืองใหญ่ๆ ที่เรารู้จักกันในปัจจุบันทั้งอยู่ท่ามกลางภัยกล่าว เมืองหลวงเก่าเกี่ยวไทย โภเกียว และไชยาการค้ากับญี่ปุ่นและเงินทุนจากทุกส่วนของประเทศไทย หลัง พ.ศ. 1868 บริเวณนี้เป็นที่รวมอันจังหวัดเศรษฐกิจของประเทศไทย รัฐบาลและกระทรวงคลื่นอันจังหวัดกระทรวงคลื่นประสานงานกันอย่างใกล้ชิดในระหว่างปีแรกๆ ของสมัยเมืองจิ ความหลากหลายระหว่างโขนกอนนอก และโขนกอนในเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในปี 1873 นาโภยะ และคานาชาระ ซึ่งเคยเป็นเมืองหลวงพิษลักษณ์อยู่บนชายฝั่งสองฝั่งของแม่น้ำหรือท่าโขนกัน มีประชากรเกื้อจะเท่ากันคือ 125,000 และ 109,000 คน ตามลำดับ เมื่อปี 1898 จำนวนประชากรมากที่สุดมากเป็น 244,000 และ 84,000 คน ความแตกต่างเพิ่มขึ้นตามเวลาเป็น 608,000 และ 137,000 คน ในปี 1920 1.3 ล้าน และ 201,000 คน ในปี 1940 และ 3 ล้านและ 300,000 คน ในปี 1970

ภูมิภาคทั้ง 8 ของญี่ปุ่น ซึ่งอาจแบ่งย่อยออกเป็น 11 ภูมิภาค (รูป 7.1) ตามที่เคยกล่าวไว้ในบทที่ 1 นั้นอาจจัดกลุ่มเป็นภูมิภาคลักษณะ ผลกระทบก้าวหน้า ผลกระทบและผลกระทบต่อฐานะการทั้งต้นทุน และเศรษฐกิจสังคม

3. ภูมิภาคลักษณะ

ภูมิภาคลักษณะของญี่ปุ่น หมายถึง ขั้นตอน โต๊ะริบุ และส่วนใหญ่ของໄโอโซะคุ ซึ่งจัดเป็นโขนกอนใน กลอกรจนคิวชู และชีโอกุทางใต้ และชอกโกะทางตะวันออกเฉียงเหนือ แทบทะภูมิภาค มีลักษณะเด่นเฉพาะชั้นใจมารจากลักษณะทั่วไป เช่น ภูมิอากาศ การแยกอยู่โดยเกี่ยว และประเพณี ห้องถั่น มากกว่าที่จะมาจากการตอบสนองท่อธารกับเศรษฐกิจของประเทศไทย ภูมิภาคเหล่านี้ถูกกำหนดให้เป็นเขตปกครองส่วนตัว ไม่เป็นเขตปกครองส่วนตัว แต่เป็นเขตปกครองส่วนตัว

รูป 7.1 ภูมิภาคทั้ง 11 ของญี่ปุ่น

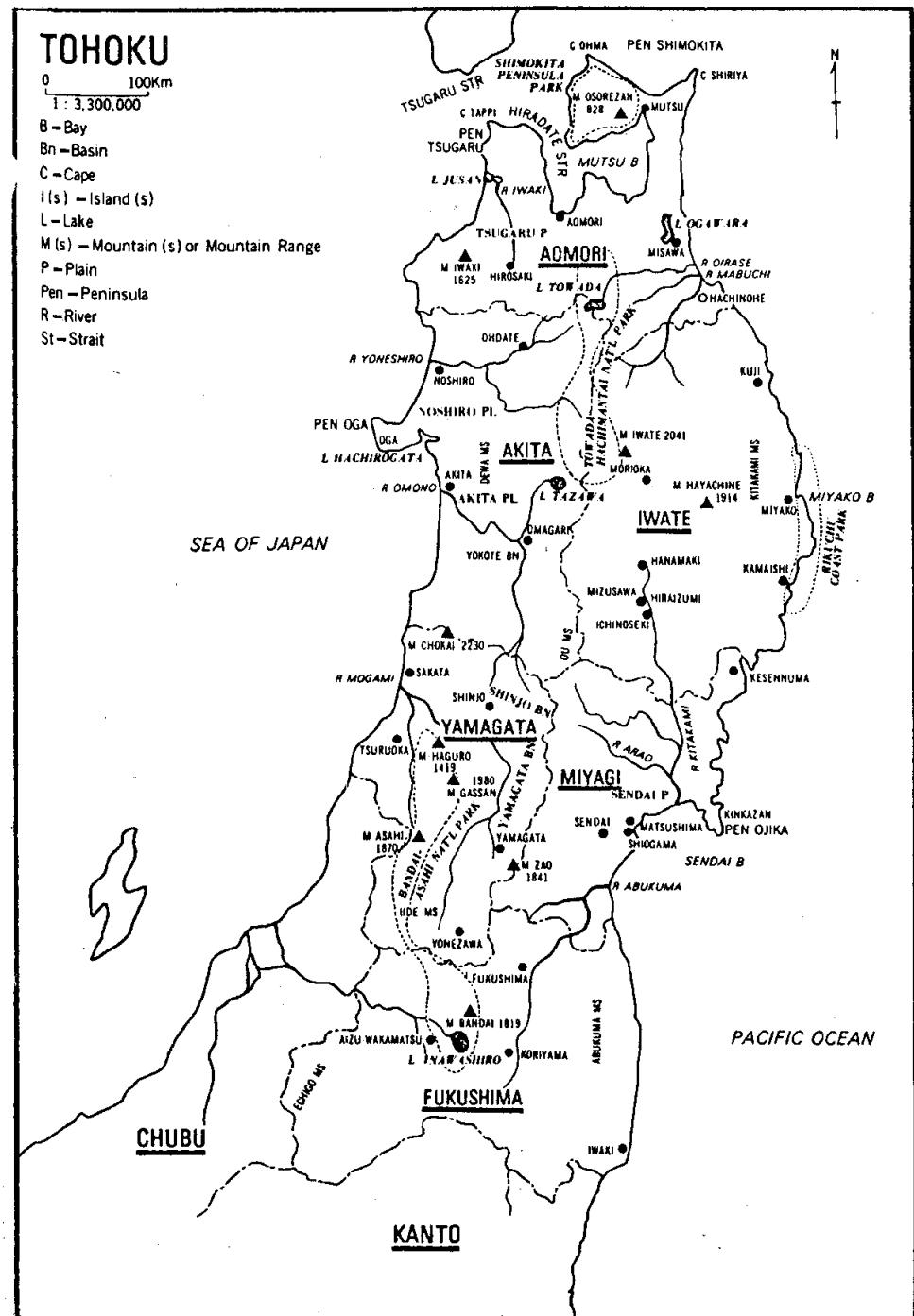
ทมา: Pezeu-Massabuaau, 1978:203.

การแยกยูโตกเกี้ยว โถมีน้ำเข้าสูง ๆ ทางตอนใต้ของคิวชูและริมฝั่ง ป่าใหญ่ท่อนกลางของช่อนน้ำ
ระยะทางไกล มีก้านอิทธิพลของศูนย์กลางเมืองสำคัญ ๆ และอนุรักษ์วิถีชีวิตร่วมกับกรรมในอดีต
ภูมิภาคเหล่านี้ก็อยู่บังคับชีวิตรบทและประเพณีเก่า เนื่องจากประชากรของเชกมีจำนวนมาก ในศตวรรษ
ก่อนจึงกลายเป็นแหล่งแรงงานสำคัญสำหรับล้วนล้วนของประเทศไทย เมืองนี้ขอจากก็ทาง ๆ ภูมิภาค
เหล่านี้ประสบความสาเร็จในการพัฒนาเป็นอุตสาหกรรมและการค้าสำคัญไปทางแห่ง แทกไม่เกย
กลายเป็นศูนย์กลางเมืองและอุตสาหกรรมที่สำคัญจริง ๆ เนื่องจากการแยกยูโตกเกี้ยว

3.1 ภูมิภาคโทไยะกุ

เป็นภูมิภาคทางเหนือของช่อนน้ำ (รูป 7.2) มีพื้นที่ 66,908 ตารางกิโลเมตร
ประชากร 9.7 ล้านคน ความหนาแน่นเฉลี่ยต่อหน้างานต่ำกว่า 145 คนต่อตารางกิโลเมตร ประชากร
อาศัยอยู่ในแนวโน้น 3 แนว ซึ่งแยกจากกันโดยที่สูง ลักษณะภูมิอากาศต่ำและดอยหนาวยาวนาน
เป็นภูมิภาคของผู้ปั่นหินอ่อนอย่างมากทั่วไป เกษตรกรรมเป็นกรรมการทำเกษตรที่สำคัญอยู่ทุก
แห่งกาง ๆ ปลูกข้าวกันกว้างขวางเป็นแหล่งสำคัญสำหรับเขตเมือง-อุตสาหกรรมใหญ่ ๆ เช่น
ไกเกียว-ไยไกชานะ และเกียวไก-โซชากา-โโคเบะ ที่มีที่สูงชั่งแยกหมูขาดออกจากกันมีการเลี้ยง-
สักวัวเพิ่มขึ้น ไร่หม่อนชั่งครั้งหนึ่งเคยกระชาบอยู่ทุกแห่งกาง ๆ ส่วนใหญ่ถูกเปลี่ยนเป็นสวนผลไม้
หลังส่งกรรมโคลครั้งที่ 2 เช่น ที่ยามางาตะ และฟุคุชิมะ ทางใต้ปลูกเชอร์รี่ พร์ พีช อุบุน และ
อาโโมโนะ ทางเหนือปลูกแอปเปิล ใกล้เมืองอาทิตะ ลากูนากาชิในงาตะ (Hachirogata) ซึ่ง
ครั้งหนึ่งเคยเป็นน้ำน้ำภัยในใหญ่เป็นอันดับที่ 2 ของญี่ปุ่น ถูกประกาศในทศวรรษหลัง ก.ศ. 1958
ให้เป็นที่เที่ยวชม บริเวณนี้แหล่งพาร์มีระดับความสูง 10 เมตร มีการจัดการแบบ
สมรรถนะและใช้เครื่องจักรขนาดใหญ่ บนไหล่เข้าคิดกามิและอาบุคุนะ (Aburakuma) ประกอบด้วย
ทุ่งหญ้าสีเขียวเข้มซึ่งเป็นแหล่งเลี้ยงม้า แทรบจะหลังถูกแทนที่โดยวัวเนื้อและพาร์มีโคแม

อุตสาหกรรมมีอยู่หลายสาขาและขั้นตอนที่รับภาระห้องดิน เช่น การผลิตโซน
ขั้นตอนที่กับเหมืองแร่เหล็กคามาishi (Kamaishi) อุตสาหกรรมมีโครงสร้างขั้นตอนที่หลากหลาย
แหล่งถ่านหินในบันทางตอนใต้ของจังหวัดฟุคุชิมะ มีบทบาทสำคัญที่พัฒนาการของภูมิภาคนี้ โทไยะกุ
เป็นแหล่งสารองไฟฟ้าพลังน้ำสำคัญของประเทศไทย อุตสาหกรรมการประมงอยู่ที่กามาชายมีแม่น้ำที่สำคัญ

รูป 7.2 ภูมิภาคโทโฮคุ
ที่มา: Japan Almanac, 1976:133.

เฉพาะที่ริมแม่น้ำ (Shiogama) อิชิโนมาติ (Ishinomaki) และฮาชิโนヘะ (Hachinohe) อย่างไรก็ตามสิ่งเหล่านั้นหมุนไม่ได้ทำให้ภูมิภาคก้าวหน้าทันสมัย แม้ว่าเมืองเซนคาจิจะมีความสำคัญมากขึ้น ภูมิภาคโทไยะคุในเมืองบริเวณอุตสาหกรรมชายฝั่งขนาดใหญ่ และท่าเรืออุตสาหกรรม มีเพียงบริเวณอุตสาหกรรมเล็ก ๆ ในเมืองขนาดใหญ่

3.2 ภูมิภาคโทคุริคุ

เป็นส่วนที่ออกไปทางฝั่งตะวันตกของโทไยะคุ (รูป 7.3) ที่ร้านက้าวและชายฝั่งชั้นดีไปทางทิศใต้บีบีน เป็นระยะกว่า 480 กิโลเมตร เลยอาววยาวยังออกไปเป็นภูมิภาคชั้นดีที่มีขนาดเล็กกว่า และแยกออกไปสู่ช่องแคบซามูโนในเชิง ภูมิภาคโทคุริคุมีพื้นที่ราบไปจรดเนินเขาทั่วของเทือกเขาอิ吹ะ ภูมิอากาศหนาวเย็น หมาปักกลุ่มยอดเชาและองค์แห้งแก่เกือบชั้นความโน้มเนี้ยบ ร้อยละ 80 ของพื้นที่ใช้ปลูกข้าว และเนื่องจากภูมิอากาศหนาวจัดไม่สามารถปลูกพืชครั้งที่ 2 ได้ ภูมิภาคนี้กับโทไยะคุถูกเรียกว่าเป็นบึงข้าวของญี่ปุ่น (Japan's Rice Granary) ขนาดเฉลี่ยของพาร์มค่อนข้างใหญ่ มีการปรับปรุงพื้นที่และใช้เครื่องจักร ที่ร้านนิ่งทางเป็นแหล่งผลิตข้าวที่สำคัญมาก ท่านสันทรัพย์ชายฝั่งปูดูแพร์ และทิวัลปิเพื่อเอาไว้

สำหรับคันอุตสาหกรรม ที่มีตั้งแต่ก่อนลงครั้งที่ 2 เป็นอุตสาหกรรมสิ่งทอ เช่น การทอผ้าฝ้ายในจังหวัดไหยามะ อุตสาหกรรมเด่นในสังเคราะห์และเคมีฟุคุอิ อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า (โดยเฉพาะเครื่องหัดมีด) ท่าคาโอดะ (Takaoka) ชันโจ (Sanjo) และทสุบานะ (Tsubane) ซึ่งทั้งสามนานแล้ว อุตสาหกรรมสมัยใหม่ของภูมิภาคโทคุริคุเกิดขึ้นในบริเวณไหยามะ-ท่าคาโอดะ ซึ่งพัฒนาอุตสาหกรรมปุ่ยเหมือน ไยสังเคราะห์ ออสูมิเนียม และอื่น ๆ ซึ่งมีพื้นฐานจากอุปทานไฟฟ้าพลังน้ำห้องถังที่มีอยู่มากมาย และที่นี่ก็มีภาคพิโตรเลียมและก๊าซธรรมชาติในปริมาณไม่นักเป็นพื้นฐานแก่อุตสาหกรรมกั้นน้ำมันและปิโตรเลียม ห้องส่องเชกดูภายนอกเป็นเมืองอุตสาหกรรมใหม่มีการสร้างท่าเรือโดยการขุดลั่นทรัพย์ชายฝั่ง

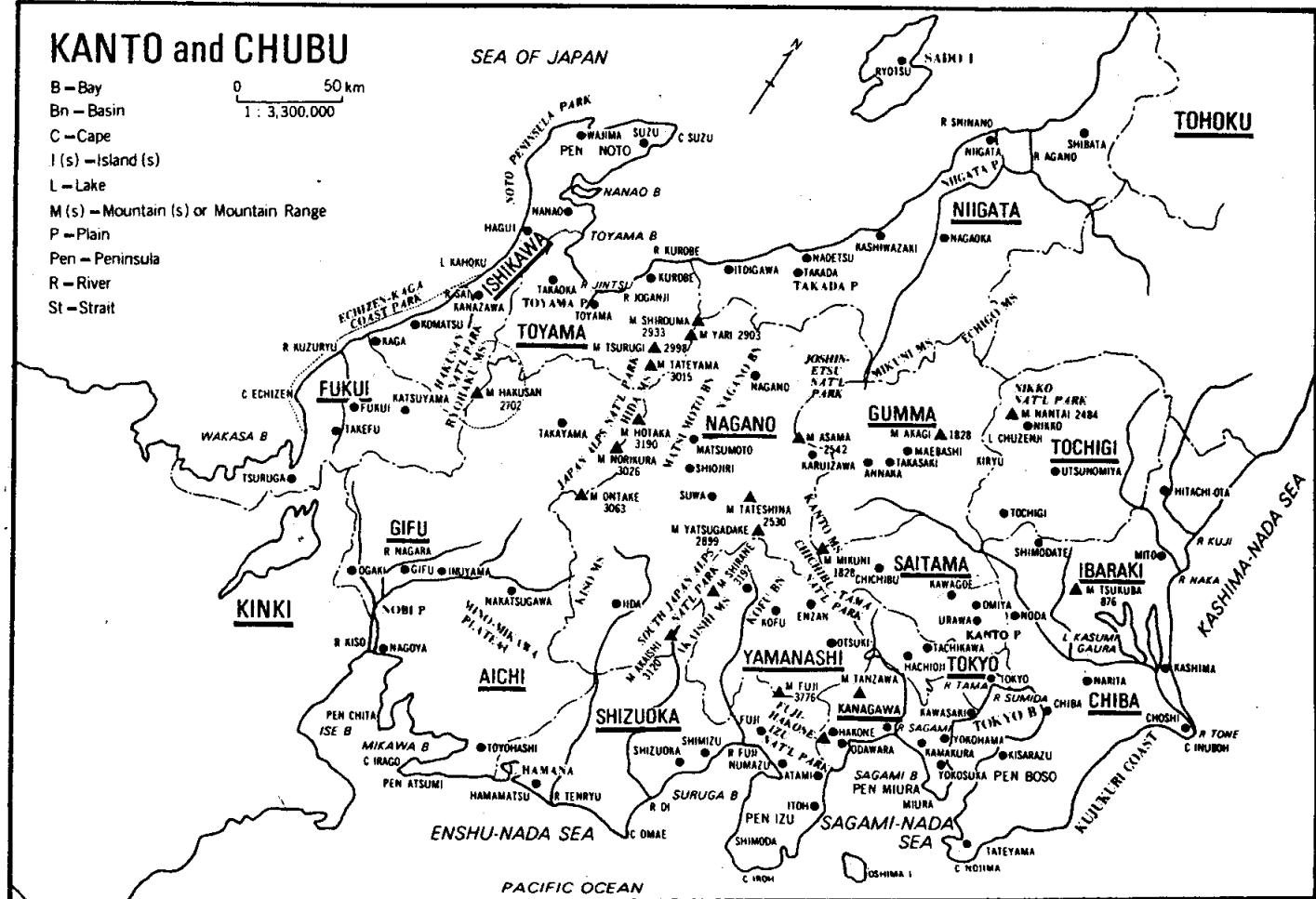
3.3 ภูมิภาคชั้นดี

ภูมิภาคนี้ลักษณะแตกต่างไปจากภูมิภาคโทคุริคุ เนื่องจากที่เข้าແขายออกไปดึงชายฝั่งทะเลญี่ปุ่นในส่วนใหญ่ของภูมิภาค (รูป 7.5) จึงมีพื้นที่ราบน้อย และมีอาชญากรรมรุนแรง อยู่

KANTO and CHUBU

B — Bay
Bn — Basin
C — Cape
I (s) — Island (s)
L — Lake
M (s) — Mountain
P — Plain
Pen — Peninsula
R — River
St — Strait

0 50 km
1 : 3,300,000

รูป 7.3 ภูมิภาคกัมไน และ ภูมิภาคชุมชน

参考: Japan Almanac, 1976:138.

ไม่ก็แห่ง อิทธิพลของคุณมารสุนทะวันทกเจียง เนื่องทำให้ถูกหน้ามีฝันและหิมะตก นาข้าวมักจะระบาด น้ำไม่คืบทำให้ไม่สามารถใช้พืชที่ปลูกพืชครั้งที่ 2 ได้ นั้นก็แก้ส่งกรรมโลกครั้งที่ 2 พืชที่ถูกแปรสภาพ และปรับปรุงเพื่อเพิ่มการผลิต เช่น ที่รากอิฐในจะเป็นบริเวณดินที่ขาดจากต้น บนพืชที่ซึ่งไม่ใช่เมือง สมรรถน์หั้งสันทรายชายฝั่ง ใช้ปูกลอยก อยู่นั่น พร์ และยาสูบ ให้ล่าทางตอนล่างของภูเขาก่อ เช่น (Daisen) ใช้ท่านานบันที่สูง ล้วนผลไม้ และทุ่งหญ้า มีเมืองท่าประมงเล็ก ๆ อยู่หลายแห่งซึ่งเรือ ออกไปหาปลาใกล้ดึงทะเลเจ็นทะวันออก

ชายฝั่งของภูเขานาคามูมิ (Nakaumi) และชินจิโค (Shinjiko) ถูกถอน เพื่อเป็นทั้งโรงงานและขยายพืชที่เพาะปลูก ภูเขานะถูกเปลี่ยนเป็นทะเลสาบน้ำจืดเพื่อใช้น้ำในการ ชลประทานและอุตสาหกรรม เมืองมาทสุอะ (Matsue) และโยนาโงะ (Yonago) ถูกกำเนิด เป็นเมืองอุตสาหกรรมใหม่ และพืชที่ร้อน ๆ เมืองเหล่านี้จะเป็นภูมิภาคอุตสาหกรรมใหม่

3.4 ภูมิภาคคิวชู

เป็นภูมิภาคที่อยู่ไกลออกไปค่อนข้าง มีภูเขานิ่งๆ มากที่ร้านมิยาซากิ คุมาโนะโภะ และ คากิจิมิ (ทั้งสองเมืองอยู่ไกลจากโภเกียวที่สุดระยะทางรถไฟฟ้า 1,496 กิโลเมตร) ออกจาก บริเวณสำคัญของเกาะชั้นรวมอยู่ทางตะวันตกเจียง เนื่องระหว่างน้ำแข็งและศิษะคิวชู (รูป 7.4) พืชที่ชรุระบะนั้นส่วนใหญ่เป็นภูเขาระหว่าง เช่น ภูเขากิจิมิ (Kirishima) และภูเขาราโซะ (Aso) เป็นอุปสรรคของการคมนาคมในตอนกลางของคิวชู การเดินทางจากพืชุโภะไปยังคากิจิมิโดย รถไฟฟ้าใช้เวลา 4 ชั่วโมง ที่สูงเหล่านี้จะถูกบริเวณที่ร้อนเล็ก ๆ ซึ่งปูกลักษณะเจ้าเป็นขันบันได ขนาดธรรมเนียมประมาณเดือนหกเดือนอย่างลึกหอยตามจากการแบ่งแยกกันแคบลงมายังพื้นที่ งานนัดคงทั่ว ๆ ชนิดของอาคาร และความสัมพันธ์ในครอบครัว เป็นแบบพื้นเมืองในเชิงตอนกลางและใต้ของเกาะ เมืองคุมาโนะโภะ มิยาซากิ และคากิจิมิ แท่นแห่งมีประชากรราว 300,000 คน เป็นแท่นเพียง ศูนย์กลางการค้าและการบริหาร เพราะรัฐบาลพยายามพัฒนาอุตสาหกรรมบริเวณชายฝั่ง 2 แห่งคือ ชิ汪ะ-โนเบโภะ (Hyuga-Nobeoka) และโอดิยะ (Oita)

รูป 7.4 ภูมิภาคกิ่วชุน

ที่มา: Japan Almanac, 1976:158.

3.5 ภูมิภาคiko

เป็นภูมิภาคเกษตรกรรม (รูป 7.5) ทางใต้มีเขษiko ไปรุ่งวังกลม ปากคุณกวายบ่าไม้ ประชากรอาชัยอยู่น้อย เป็นคุณหาสุมทรัพย์พิเศษที่มีพายใหญ่ในบุญน้อย ประชากรในภูมิภาคนี้มีประเพณีลูกพิษการค้า ในอดีตปลูกกรรมและยาสูบ ที่รำโพธิ์ล้อมรอบกัวยเทือกเขา 3 ค้าน ภูมิอาณาเขตอุบลราชธานีสามารถปลูกข้าวไว้ 2 ครั้ง แต่ในระยะหลังการปลูกข้าวลดลง เปลี่ยนเป็นการปลูกผัก บริเวณเชิงเขาiko ปลูกทันหมื่นและไม่พ้นอื่น ๆ เพื่อการผลิตอาหารพิเศษ

การปลูกผักและผลไม้ในบริเวณที่ภูมิอาณาเขตอุบล หรือในบริเวณกระจากเป็นการผลิตก่อนถูกกาลและส่งขายในราคากลาง เกษตรกรรมเช่นนี้ขยายตัวมากในระยะหลัง เนื่องจาก การเก็บโภชนาถของประชากรเมืองและมาตรฐานการครองชีพสูงขึ้น รวมทั้งการพัฒนาการขนส่งทำให้สามารถส่งผลิตผลสู่ตลาดห่างไกลได้สะดวก อย่างไรก็ตาม การทำสวนผักผลไม้ก่อนถูกกาลนี้ สันค่าใช้จ่ายสูงสำหรับแรงงาน ปุ๋ย และการซื้อสินค้า ราคายังคงไม่แน่นอน เพราะมีการแข่งขันจากเชกอื่น ๆ เกษตรกรจึงจำเป็นท่องลงทุนก้านเรือนกระจากและระบบการทำความร้อนมากขึ้น

ทางใต้ของiko เป็นแหล่งประมงจับปลาใบโน๊ก และทูน่า มีเมืองท่า ประมาณหลายแห่ง เป็นฐานของอุตสาหกรรมการประมงนอกฝั่ง

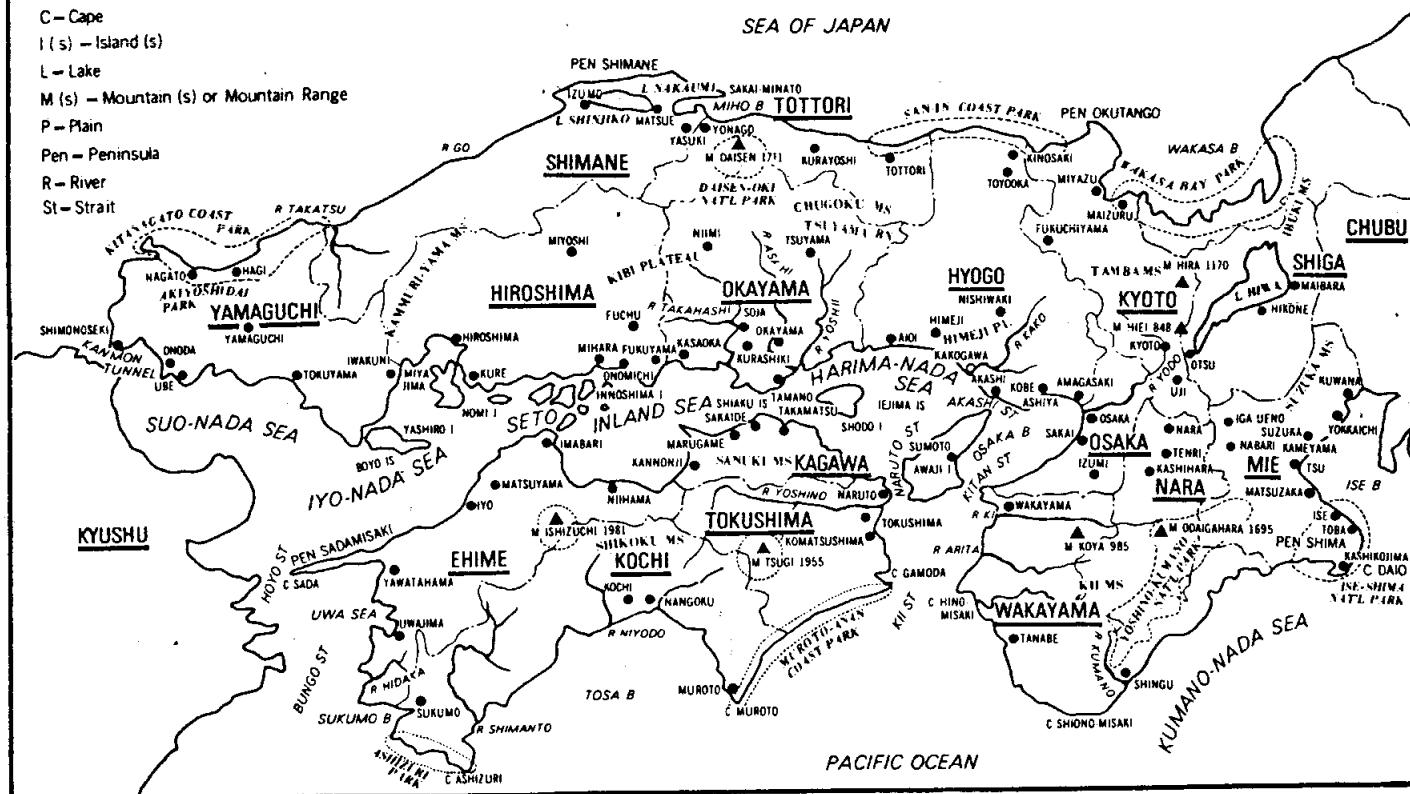
3.6 บริเวณที่สูงและภูเขา

ในหลาย ๆ ส่วน เทือกเขาเป็นอุปสรรคแยกภูมิภาคล้าห์ลังจากภูมิภาคกัวห์มา อุปสรรคนี้ส่วนมากเป็นแนวท่อเนื่อง เช่นในชูiko ศิบิ และชูiko บางแห่งภูเขาเป็นภูมิภาคแยกเฉพาะ เช่นแหลมคี หรือเทือกเขารัมบะ (Tambra) ซึ่งล้อมรอบที่รำพิบิ ที่ซั้กเจนที่สุดคือตอนกลางของชั้นชู บริเวณกว้างที่สุดของกลุ่มเกาะซึ่งเทือกเข้าให้แนียงโดยครึ่งดูจากทางใต้ ทางที่รำหรือแม่น้ำชั้นอยู่ระหว่างภูเขามีการตั้งถิ่นฐานแบบหนึ่งเมือง บางที่มีฐานมาจากสมัยพิวัติ เช่น มาทสุในไก่ ไก่ และทางภูมิภาค หรือมาจากศาสนาเช่น น่างโนะ พื้นที่ใช้ปลูกผลไม้ หม่อน และข้าว โดยเฉพาะเชิงเขา เกษตรกรสูงทรายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมรอบทั่วไป และใช้พื้นที่ซึ่งมีความลาดมากกว่า 15 องศา บริเวณที่ชุ่มชื้นมาก ๆ เช่น ภูเขากิชาภานีในไกะกุ

KINKI, CHUGOKU AND SHIKOKU

0 100 km
1: 3,300,000

- B - Bay
- Bn - Basin
- C - Cape
- I (s) - Island (s)
- L - Lake
- M (s) - Mountain (s) or Mountain Range
- P - Plain
- Pen - Peninsula
- R - River
- St - Strait

រៀល 7.5 រៀលភាគីនិង រៀលភាគីក្នុង និង រៀលភាគីក្នុង

ក្រោម: Japan Almanac, 1976:149.

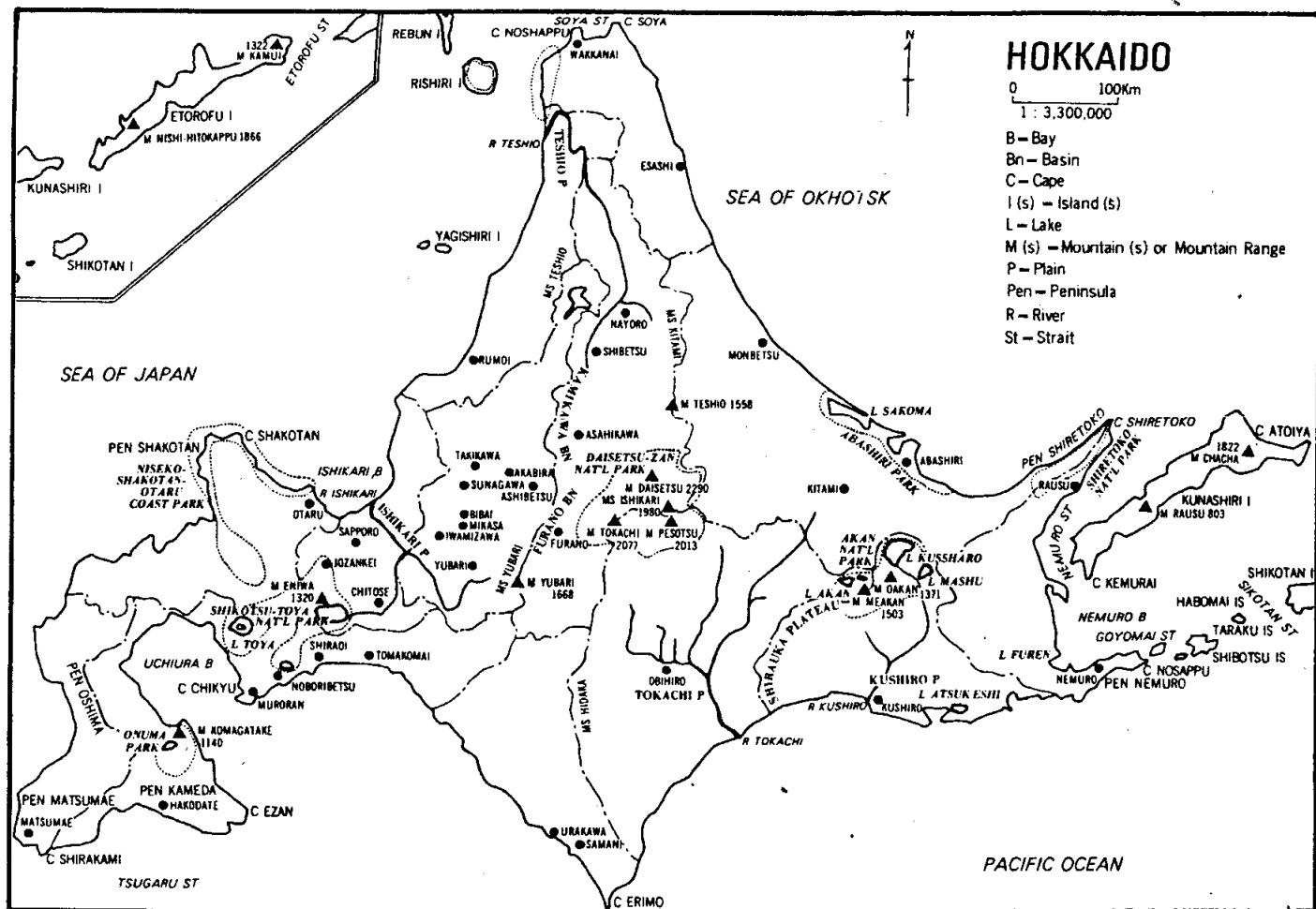
กูเข้าให้สุจาระบันแหลมคือ หรือเทือกเข้าให้ชัน เกษตรกรทั้งคืนฐานความฝันล้านหัวหรือบนไอล์เชาชัน บนที่ราบแคบ ๆ ซึ่งขอกออกจากช่างกูเข้าหรือกามตะพัก ทางเหนือและตอนกลางของเชกกูเขามีการเลี้ยงสัตว์แบบบ้ายที่ ในดุคร้อนเกษตรกรรับยาสูบที่สูง ปลูกพืชชิ่งเก็บเกี่ยวไว้ในดุกในไม้ผลล้วกลับลงสู่ที่ราบ ในโภไซดุนล่าสัตว์สร้างกระหอมพิมานดุกหน้า และออกล่าสุนัขจังจากและสัตว์ที่มีชีวเพื่อรับ ฯ เชกกูเข้าทางใต้ เช่นเทือกเข้าชูโกคุ เมืองงามแองเจ็ก ฯ ในเชกเป็นศูนย์กลางการค้าปศุสัตว์ ในดุคร้อนวัวดุกปล่อยให้กินหญ้าตามไอล์เชาและที่ราบสูง

3.7 ภูมิภาคอโກโก

ภูมิภาคนี้ (รูป 7.6) ไม่ใช้ว่าเป็นหนึ่งในบรรดาภูมิภาคลักษณะ เพราะมีเศรษฐกิจซึ่งแตกต่างไปและทันสมัยมาก แท็กไม่สามารถรวมอยู่ในภูมิภาคก้าวหน้าซึ่งเป็นแนวท่อเนื่องจากอ่าวโถเกียวไปทางตะวันตก ออกไอกโกเป็นคิณแคนที่อาการหน้าเย็นมาก เป็นเกษตรท้ายของหมู่บ้านที่ปั่นที่มีการทั้งคืนฐาน ในหลาย ๆ ค้านสามารถถกค่าไก่ไว้ออกไอกอยู่ก็กลางระหว่างภูมิภาคลักษณะกับภูมิภาคก้าวหน้า

เมืองหลวงของภูมิภาคคือ ชัมปีโนโร ทั้งใน พ.ศ. 1885 บนที่ลุ่มน้ำชั้ง เมื่อดึงปี 1889 ผู้ทั้งคืนฐานแรก ฯ เช้าถึงทะเลโอกอุสก์ และนำวัฒธรรมช้าไปถ่าย สภาพของออกไอกโกไม่เหมาะสมแก่การปลูกช้า แท้วยความพยายามของเกษตรกรประกอบกับการส่งเสริมของรัฐบาลทำให้นำช้าขยายไปทางเหนือไก่ยกเว้นปลายเหนือสุด การปลูกช้าไก่วันความสำเร็จมากันที่ร้านอิซิการิ และถ่องท่อนกลางซึ่งอุ่นห่มในดุคร้อนสูง ความสำเร็จนี้เป็นผลของการปรับปรุงพันธุ์ชាតที่หนทางท่ออุ่นห่มก่อ และวิธีการปลูกกล้าคิชิน การเลี้ยงปศุสัตว์พัฒนาขึ้นในออกไอกเพาะมีทุ่งหญ้ากว้างช้างและพันที่ใช้ปลูกพืชอาหารสัตว์ไก่ อาภาพหน้าทำให้พาร์มท้องมีคอกสัตว์ เกษตรกรรมสมัยแรกไก่วันอิซิพิดจากญี่ปุ่นขยายการเกษตรจากสหรัฐอเมริกา

ออกไอกโน้มทรัพยากรแร่อาจนานมาย เช่น ถ่านหิน ป্রอห ก้ามธรรมชาติ แร่เหล็ก และทองคำ อุกสาหกรรมสำคัญคือ ประเกทที่อาศัยวัสดุคิบห้องคิน เช่น การแปรรูปผลิตภัณฑ์เกษตรและทะเล อุกสาหกรรมกระดาษและเยื่อ เช่นที่โนมาโคงามิ (Tomakomai) และเอเบะสุ (Ebesu) อุกสาหกรรมหนังก็มี เช่นอุกสาหกรรมเหล็กกล้าที่มุโรวน เมืองโนมาโคงามิเป็น

รูป 7.6 ภัยการของไฮโล

ที่มา: Japan Almanac, 1976, :131.

เมืองชายฝั่งซึ่งสร้างอ่าวจอกเรือเที่ยวน้ำ และวางแผนจะเปลี่ยนจากเมืองโรงงานกระดาษเป็นเมืองอุตสาหกรรมแห่งนัก

จากเมืองทางใต้สู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือ ชายแดนกำลังขยายออกไปยังทิรากสูงตอนเช่น ชั่งมีพาร์มทกคลองกั้งชั้นเพื่อแนะนำการใช้เครื่องจักรเกษตรกรรมขนาดใหญ่ และการพัฒนาพาร์มโภนน์ เกาะชอกไกโโคเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และมีระบบรถไฟอย่างคันแคบหลัง เมืองท่ากับศูนย์กลางที่สำคัญไปกว่า การสร้างอุโมงค์ให้ทะเลเขื่อนออกไกโโคกับชั้นชั้นท่าให้ความผูกพันกับศูนย์กลางสำคัญของชาติมากขึ้น แท่คจะไม่ทำให้ญี่ปุ่นเสียเอกลักษณ์ของญี่ปุ่นได้ มาจากภูมิอากาศ ทรัพยากร และกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประเทศ

4. ภูมิภาคก้าวหน้า หรือภูมิภาคหลัก

ภูมิภาคสำคัญของประเทศไทยเป็นแคนท่อเนื้อยาวประมาณ 1,005 กิโลเมตร แผ่จากทิศตะวันออกเฉียงเหนือไปทิศตะวันตกเฉียงใต้ บ้านศันไก โควาอิ คินคิ อะเลอินแลนด์ ไปถึงทางเหนือของคิวชู ภูมิภาคเหล่านี้มีลักษณะคล้ายคลึงกันทั้งภูมิอากาศซึ่งทุกหน้าไม่หนาวจัด ทิมะกอกเล็กน้อย พืชพรรณธรรมชาติ การค้าท่องเที่ยวและอาหาร จำก่อไว้ให้ภูมิภาคนี้ แม้ไปตามชายฝั่งและที่ราบสูง เช่น ที่ราบสูงที่อ่ากามิ ท่อไปยังช่องเขาไฮโกเนะ (Hokone Pass) อีกด้านหนึ่งเป็นอ่าวชูรุงะ (Suruga) ผ่านไปพบชิชูอิยะ โทโยอาชิ ถึงที่ร้านโนบิ และบ้านหมานครนาโนยะ เกียวโต โอซาก้า โภเบะ โอดายามะ อิริซึมา ถึงช่องแคนธิโนในเชคิ เป็นโซนตอนออกที่สำคัญมากของญี่ปุ่น

4.1 ภูมิภาคคันไก

คันไกเป็นภูมิภาคเหนือสุดของโซนตอนออก (รูป 7.3) มีที่รับคันไกซึ่งใหญ่ที่สุดของประเทศไทยเป็นอุโมงค์ทางตะวันออกเฉียงใต้ ทางเหนือและตะวันตกเป็นเนินเขา และภูเขาไฟสูง เช่น ภูเซาฟูจิ ภูเซานันกากิ (Nantai) การข้ามเทือกเขานั้น ถนนและทางรถไฟของลอดอยู่ในคันไกให้ได้ เช่น ภูมิภาคคันไกมีประชากรอยู่หนาแน่นที่สุดของประเทศไทย (1,113 คน/km²) ความหนาแน่นสูงที่สุดบนฝั่งอ่าวโภเกียว

เกษตรกรรมเป็นรูปแบบบางแห่งนกามลักษณะภูมิประเทศ เชิงบุญเชือกคล้ายคลึงกับชีวิตในบริเวณที่อุดมด้วยน้ำ แก่พืชพืชของโภคภัยกำลังทำให้เปลี่ยนแปลง ไม่ได้ถูกห้ามอย่างมากเนื่องจากความต้องการไม่จำกัดของชาว ความต้องการไฟฟ้าพลังน้ำห้ามใช้การสร้างห่วงเหลาบน้ำในเขตที่มีประชากรอาศัยอยู่น้อย และน้ำบางส่วนใช้ในการชลประทานเพื่อรักษาจุนชรา เมืองกำลังเปลี่ยนที่สูง เป็นสถานที่ห้องเที่ยวในวันหยุด ทั้งดุกครุยและดุกหน้าว มีการสร้างถนนทางรถไฟ กระเช้าเพื่อเข้าถึงโรงเรียนและแหล่งน้ำพุร้อน ชราโภคภัยที่มีฐานะคือสร้างบ้านหากอากาศอยู่บริเวณ การค้าเนินชีวิตแบบชนบทก็คงเดินทางมีอยู่ บริเวณที่สูงทางใต้และแม่น้ำ เป็นแหล่งเกิดของการเลี้ยงไก่นานัมศตวรรษก่อนที่การอนุญาติจะเลื่อมลงคลายเป็นไปสังเคราะห์หรืออุตสาหกรรมอย่างอื่น ประวัติศาสตร์นี้เห็นได้จากภูมิทัศน์โรงเรือนพาร์มใหญ่ ๆ ทั้งอยู่ที่ขอบทะเล หรือบนไหล่เขา มีระเบียงชั้นที่สองสำหรับการเลี้ยงไก่

เกษตรกรรมสำคัญอยู่ที่รำ แม่น้ำโภเนะและล้าน้ำสาขาทำให้เกิดร่องน้ำกว้าง สะควรแก่การชลประทานทุ่งนา ระหว่างริมฝั่งสูงของล้าน้ำ กันหม้อน้ำอยู่ทั่วไป ส่วนที่นาและทะเลที่ปลูกพืชชนแล้ง เช่น ข้าวสาลีหรือข้าวขาว เหลือ สำหรับโรงงานเบียร์ทางเหนือ แม่น้ำเมืองโภคภัยเป็นสวนผักและคอคโน้มในโรงเรือนกระเจด แก้ก่อสร้างดูรุกให้ดอยรุ่นไปเพื่อการเก็บโภชนาถ เมือง ล้านนา เนื้ออาณาจักร เย็นกว่า เมืองแก่การเลี้ยงวัวเนื้อและวัวนม หมู่บ้านเกษตรกรรมกระจายอยู่ทั่วไป ล้อมรอบด้วยรากน้ำมีสูง ดุกหน้าวตามรัฐหน้าวและแหล่งพัฒนาที่รำ ชายฝั่งเว้าแห่งมาก อาจโภคภัยมีน้ำลึกล้อมรอบด้วยแหลมใบโซ (Boso) และมิอุระ (Miura) ชั่งบันชาญฝั่งมีเมืองท่าประมงสำคัญ เช่น เมืองมิชาคิบะแหลมมิอุระ และชोชิ (Choshi) ที่ปากแม่น้ำโภเนะ นอกฝั่งเป็นแหล่งประมงชั่งกระแสน้ำอุ่นคุโรชิอะพงกัมกระแสน้ำเย็นโอยาชิอะมีแนวเมืองทั้งอยู่กรุงขอมที่รำ เกือบหกแห่ง เป็นเมืองกลางที่เก็บโขขัน บริเวณปากทางเข้าสู่หมูเช้า ประจำกรุงนาแนน เมืองเหล่านี้ เช่น อิซิกาวะ โอมิยะ (Omiya) อุรากะ (Urawa) และฮาชิ-โอดะ (Hachioji) ยังเป็นบริเวณอยู่อาศัยชานเมืองสำหรับนานกรชั่ง เป็นอุตสาหกรรม ในโซนอุตสาหกรรมโภคภัย-โภคภัย บนที่นี่เกษตรชั่งยังคงเหลืออยู่ในเขตที่อยู่อาศัย และที่คงของโรงเรียนอุตสาหกรรม มีการปลูกภัณฑ์และคอคโน้มแบบเพิ่มผลผลิตโดยใช้โรงเรือนกระเจด แม่น้ำลูกค้าที่คินเพิ่มขึ้น เกษตรกรรมหลายชนิดทั้งเกษตรกรรมและเมล็ดยืนที่กินของกันเป็นม้านจักร

4.2 กฎหมายไทยอิ

ทางทະวันກອของชອงເຫາໄກນະທີເຊີງເຫັນຈົບໃຫຍ້ ເປັນກົມືກາຕໂທເຂອ (ຮຽນ 7.3) ທີ່ມີຂາຍຝັ້ງເວັງແຫ່ງ ທີ່ມີຮານຮາຍຝັ້ງເລັກ ຖ. ແລ້ມທິນ ຂາຍທາຄຍາວແຈ້ງແລມອື່ນໄປດີນວ່າ
ນ້ຳລົກອີເຈະ ທີ່ມີກົມືກັນໜັນນທ 2 ແມ່ນສລັນກັນ ແມ່ນໜຶ່ງຄືອ ທີ່ມີປຸລູກຂ້າວີ ແລະໃນຖຸກຫາວເປັ້ນ
ເປັນພື້ນແລ້ງ (ຂ້າວສາລີ) ແລະຜັກ ຄອກໃນເນື້ອເຂົ້າໃກດໍເນື້ອງ ແສງແດກທີ່ມີອູ່ມານາຍແມ່ນໃນຖຸກ
ຫາວທ່າໃຫ້ປຸລູກຜັກແລະຜລໃນໄກ ເຊັ່ນສກຮອບເບອຣີ ແລະອື່ນໂອຄະ ກົມືກັນອົກແນບໜຶ່ງຄືອ ເນີນເຫາ
ຂັ້ນກັຈະທ່າເປັນຂັ້ນນັ້ນໄກ ປຸລູກລູກພັນແລະສັນ ບນໄຫລ໌ເຫາທີ່ໃນຂັ້ນກັຈະປຸລູກຫາ

ຄວາມສ່າຄັນທີ່ແຫ່ງຈີງຂອງກົມືກາຕໂທເຂອອູ່ທີ່ຄວາມສົນພັນທີ່ກົມືກາຕໄກລໍເຄີຍ
ເສັ້ນທາງຄົນາຄມະກາມມາກ ເນື້ອເອົາໂຄະເປັ້ນຂຶ້ນທີ່ເປັນໂກເກີຍໃນ ຕ.ສ.1866 ແລະເນື້ອເວັ່ນ
ຊຸກສາຫກຮົມທີ່ໄອຫາກ ນາໂຍະ ແລະໂກເກີຍ ດັນໃໝ່ສ່າຍແຮກແລະທາງຮດໄຟສ່າຍແຮກຖຸກສ້ວງ
ເພື່ອເຊື່ອມເນື້ອງເຫັນ ລັດສ່າງຮາມໄລກຮຽນທີ່ 2 ມີທາງຮດໄຟຄ່ວນອິນດັນເຫັນ ແລະທາງຫລວງ
ກາຮົກທີ່ຄົນາຄມະກາມສະກຸກຂ່າຍກະໜຸກກາຮົກກໍາຕ້າແລະບູ້ຍ້າຍດື່ນເຫັນໄາໃກໝືກາຕເປັນຈ່ານວນນາກ

4.3 ກົມືກາຕຄັນຫາອີ

ຄັນຫາອີຫົວຄົນຄີ ເປັນກົມືກາຕທີ່ຮູ່ງເຮືອນນາກຂອງຈູ່ປຸ່ນ ກ່ອຈາກກົມືກາຕຄັນໂທ
ນີ້ລັກຍະພະີເຫັນຂຶ້ນສົນເນື້ອນມາຈາກປະວັດກາສກົງແລະກົມືກາສກົງ ເປັນທີ່ກົງຂອງເນື້ອງຫລວງເກົ່າ ຖ.
ຮັມທັນກາຮົກແລະເກີຍໂກ ຈາກທີ່ມີຮານເລັກ ຖ. ເລັນຜູ້ທັງດື່ນສູນກະຈາຍອອກໄປກວ່ອນຄອງກົງທາງ
ໃໝ່ເຫື່ອຂອງໜຸ່ງເກະແລະສ້ວງຄວາມເຈົ້າໃຫ້ແກ້ທັງປະເທດ ທາງກັນກົມືກາສກົງນັ້ນຄັນຫາອີທີ່ກົງກົມືກາຕ
ຄືອເປັນທະ ເລ. 3 ກ້ານ ທາງເນື້ອເປັນທະ ເຄູ່ປຸ່ນ ທາງໃຫ້ເປັນຫາສຸ່ຫາແປສິໂພ ແລະທະເລືອນແລນໍ
ຄືນແກນຫລັງເນື້ອທ່າປະກອບກໍາຍແອ່ງຮອຍເລື່ອນເປັນລັກນົກທ່ານີ້ຈາກເຊີງເຫາໄປຢັງທະເລືອນແລນໍ
ນີ້ເທືອກເຫາໃຫ້ 2 ລູກປົກປັ້ງແອ່ງນ້ອຍໆ ທາງເນື້ອທີ່ຂົງເຫາທັນນະ ແລະທາງໃກ້ມີເທືອກເຫາບນແລມຄີ
ກົມືກາຕແກກທາງກັນມາກະຮ່າງທ່ານກອນກາລັງຂຶ້ນມື້ອຸ່ນຫຼຸນແບນກາກທັນຫວີປ ແລະນົງເວັບທີ່ສູງທີ່ລົມ-
ຮອນອູ່ ເທືອກເຫາທັນນະປົກຄຸມກໍາຍທີມະຂອງມາສຸ່ມຖຸກຫາວ ໃນຂະທີ່ເທືອກເຫາຄົກກາຫມິນແຮງ
ຍກເວັນໄຫລ໌ເຫາທາງທະວັນກອເນັງໃຫ້ມີເປັນເຫັນຮອນຂອງຈູ່ປຸ່ນ

ລັກຍະຫັນຂອງເທືອກເຫາທາງ ເນື້ອແລະໄກ້ ທ່ານໃຫ້ກາຮົກທີ່ຫຼຸກຍ່າງຮ່າງ

ทางทวีนักของญี่ปุ่นกับทางทวีนักออกเฉียงเหนือต่อผ่านถนน (corridor) แม่น้ำ ฯ ระหว่าง ทะเลสาบมิยะและอาวะโซชาการ ทางรถไฟสายสำคัญ 2 สายและถนนสายใหญ่ทางเหนือของชอนซู หลังจากทัศน์ป่าในป่าชายฝั่งเบซิฟิกและทะเลญี่ปุ่นแล้ว จะพบกันที่นี่และรวมเป็นเส้นเดียว เมื่อ ผ่านเกียวโตและโซชาการแล้วก็แยกออกจากกรุงหนึ่ง โซชาการอยู่สุดปลายทางเหนือของเส้นทาง เคินเรซึ่งให้บริการทางเดินแลนด์ และเชื่อมเกาะซากุระกับคิวชู

การรวมทัวอย่างหน้าแนวของชีวิต เมืองและเส้นทางคมนาคมในที่ราบทำให้ การแยกอยู่อย่างโกรดเดียวของเทือกเขาที่อยู่ใกล้กันเพิ่มมากขึ้น ภูเขานี้มีคนอาศัยอยู่อย่าง ก่อนเข้าถึงไม่ได้โดยทางรถไฟ และยังคงเป็นป่าไม้หนาแน่น ประ瘴กรจึงมีชีวิตรับบทกังเเรม คล้ายคลึงกับชีวิตของประชากรภูเขารามภูมิภาคล้านช้าง มีชนบุรุษเนียมเก่าแก่ สถาปัตยกรรม ของบ้านเรือนและวัสดุที่ใช้แสดงถึงหักษะเก่าแก่องบไว้ตามที่ราบ หมู่เขานี้มีกิจกรรมการ ท่องเที่ยวตามสถานที่สำคัญทางศาสนา ที่ราบเหล่านี้เป็นระยะทางราว 65 กิโลเมตรระหว่าง โออุสุ (Otsu) และโซชาการ มีเส้นทางคมนาคม โรงงาน และชุมชนเมืองกำลังเจ้าแห่งที่นี่ชาว เกษตรกรรมยังคงอยู่ได้โดยเน้นเฉพาะสวนผัก กอกไม้ หรือชาโดยเฉพาะกราธุจิ (Uji) ซึ่ง มีชื่อเสียง บนที่ราบยามาโนะนี้ เมืองนาราสุรุ่งเรืองในพุทธประที่ 17 แล้วก็ลายเป็นนาข้าวหลัง จากทั้งเกียวโตชิน บจุบันเนื่องกลับเข้าครอบครองที่กันนน บนที่ราบซึ่งมีคลองและ渠道ผ่าน ยังคงมีหมู่บ้านใหญ่ซึ่งด้อมรอบก้ายคล่องชุกเก่า บ้านแบบโบราณพร้อมหลังใหญ่ ๆ ก่ำแพงคินสุง มองเห็นแท้เพียงหลังคา ในบางที่ทุ่งนามแ่นพลาสติกคลุม และโรงเลี้ยงไก่เกี้ยวบ้า ซึ่งให้เห็นว่า มีเมืองอยู่ใกล้ ๆ ที่นี่มีความพยายามอนุรักษ์ของเก่าและการ เชื้อมาซองสิ่งใหม่อยู่เคียงข้างกัน เป็นลักษณะที่พบอยู่มากกว่าในภูมิภาคอื่น ๆ

4.4 ภูมิภาคชินโย

บริเวณชายฝั่งทางเหนือของทางเดินแลนด์ (รูป 7.5) ซึ่งเริ่มจากโซชาการ และเป็นส่วนที่เนื่องมาจากทวีนักของที่ราบคันชาอิ เป็นเส้นทางกรุงระหว่างยามุนากรโซชาการ และซองแคนซูโนโนเซกิ ซึ่งอยู่ midway ให้เล็กกันรับแสงแดด แนวที่ราบและหัวแหลมที่ยื่นออกไป เป็นทางทิศที่จะห่วงคิวชูและคันชาอินานาหายศกรุงฯ การใช้ที่กันที่สำคัญก็คือหินทรายแคนเหล่านี้

ก็เป็นทางผ่านของถนนและทางรถให้มีเชื่อมเมืองทั่ว ๆ ของคันชาอิ กับคิกะคิวชู และฟูกุโอะกะ การคมนาคมที่นี่ในส่วนของเมืองกับระหว่างโภเกียวบันโนไปยัง มีสะพานและอุโมงค์มากมาย โดยเฉพาะระหว่างโภเกียวบันโนและอิริซึมา

ที่คล้ายคลึงกับให้การ คือ ส่วนทาง เท็มศูนย์กลาง เมืองใหญ่ ๆ หลักแห่งซึ่งมีรากฐานมาจากการ เป็นเมืองหลวงของสมัยพิวัล หรือแบบนี้ เป็นทางทิศที่ห้ามคัญระหว่างคิวชู และคันไซ และมีจักรวรรดิทางเศรษฐกิจขยายอย่างรวดเร็วทั้งอุตสาหกรรมและช่องแคบชิโนในเชคิ ที่เข่นเคี่ยวกัน ข้านน้ำ ไปจากเมืองการค้าเก่าและเมืองท่าประมงธิโนในเชคิ เป็นแหล่งด้านพิชิตโซะ ใกล้ออกใบอีกเป็นเมืองหลวงพิวัลพุกุโอะคะ รวมกันเป็นภูมิภาคเมืองและอุตสาหกรรม ซึ่งแย่งชัยไปทุกทางสู่ทางซากิ ชาเซโบะ (Sasebo) อาจอาวิอาเคะ และแหล่งด้านพิมิเคะ (Mimiko) ชายฝั่งทะเลวันตกเฉียงเหนืออันพังทลายมากและเบิกออกสู่ทะเล ตรงข้ามกับชัยฝั่งทางใต้และทางตะวันออกของคิวชูซึ่งถูกล้อมปิดโดยภูเขาสูง แนวรายฝั่งนี้คิคิทากิ โลกภายนอก มาเป็นเวลาหลายศตวรรษแล้ว ชาวญี่ปุ่นปกติจะเดินทางจีนเข้ามาตั้งแหล่งค้าขายบริเวณนี้ใน สมัยโบราณ มุ่งทางตะวันตกเฉียงเหนือของคิวชู เป็นเส้นทางสู่จีนและเกาหลี ก่อนจะถึงสมัยเมียวจิ ใน ค.ศ. 1868 ที่นี่เป็นประตูสู่โลกภายนอกของญี่ปุ่น ตอนปลายศตวรรษที่ 19 ชาวญี่ปุ่นเกินทางสู่ แผ่นดินเกาหลี และแนวชัยฝั่งนี้ทรัพยากรอุ่นสมบูรณ์จากพุกุโอะคะหรือนางซากิ

5. สูบ

5.1 ภูมิภาคทั้ง 11 แห่งของญี่ปุ่นอาจจัดเป็นโซนก่อนใน (ชายฝั่งทะเลญี่ปุ่น) และโซนก่อนนอก (ชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก) ซึ่งมีลักษณะภูมิอากาศ การภาระชาติของประชากร และเศรษฐกิจแตกต่างกันมาทั้งหมดอย่างมากในระดับที่ 19

5.2 ภูมิภาคล้าหลังของญี่ปุ่น ประกอบด้วย ชนเผ่า ไฮคุริคุ และส่วนใหญ่ของトイโซะคุ ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ทางตอนใต้ สาหรับออกไกโคนันมีลักษณะอยู่ระหว่างภูมิภาคล้าหลังและภูมิภาคก้าวหน้า ภูมิภาคล้าหลังมีภูมิอากาศหนาวเย็น ประชารัฐ เป็นแบบเดียวกัน ก่อให้เกิดการตัดสินใจทางเศรษฐกิจ เน้นเกษตรกรรม อาทิ ฟาร์ม มีอยู่บาง

5.3 ภูมิภาคก้าวหน้าหรือภูมิภาคหลังของญี่ปุ่น ประกอบด้วย คันไซ ให้ความ
คันชาริ และชันไบ ซึ่งเป็นโซนตอนออก เป็นภูมิภาคแห่งประวัติศาสตร์ของการพัฒนาประเทศ
ความหนาแน่นของประชากรและความมั่งคั่งในที่อยู่คั้ง โครงสร้างการคมนาคมหนาแน่น ลักษณะ
ความเป็นเมืองและอุตสาหกรรมเกิดมาก เกษตรกรรมเพื่อผลิตผลสำหรับเลี้ยงประชากร เมือง
มีอยู่กระจายตามที่ร่วน ใกล้ ๆ เมืองมีการปลูกผักผลไม้เพื่อการค้าในเรือนกระจก การขยายที่
ของเมืองและอุตสาหกรรมเป็นอย่างมากที่สุดที่เกษตรกรรม

คำตามท้ายบท

อัตนัย

1. ภูมิภาคล้าหลังและภูมิภาคก้าวหน้าของญี่ปุ่น มีความแตกต่างกันอย่าง เกินชัก ทางก้านไปบ้าง จงอธิบาย
2. เนื่องจากจุดเด่นที่สุดของญี่ปุ่นคืออะไร จงอธิบาย
3. เปรียบเทียบภูมิภาคไทยและญี่ปุ่นโดยของเกษตรชุมชน